

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres, 27 d'abril de 2016

16. Vés i tu fes també igual (cf. Lc 10,25-37)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui reflexionem sobre la paràbola del bon samarità (cf. Lc 10,25-37). Un mestre de la Llei posa a prova Jesús amb aquesta pregunta: «Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (v. 25). Jesús li demana que es respongui ell mateix, i ell dóna la resposta perfecta: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix» (v. 27). Jesús conclou: «Fes això i viuràs» (v. 28).

Aleshores aquell home li fa una altra pregunta, que té molt de valor per a nosaltres: «I qui són els altres?» (v. 29), i afegeix: «Els meus parents? Els meus compatriotes? Els qui tenen la meua religió...?» Resumint, vol una regla clara que li permeti classificar els altres en «proïsme» i «no-proïsme», en aquells que poden convertir-se en proïsme i en aquells que no.

I Jesús respon amb una paràbola que presenta un sacerdot, un levita i un samarità. Els dos primers són dues figures relacionades amb el culte del temple; el tercer és un jueu cismàtic, considerat com un estranger, pagà i impur, això és el samarità. En el camí de Jerusalem a Jericó el sacerdot i el levita es troben un home moribund que els lladres havien atacat, robat i abandonat. La Llei del Senyor en situacions similars preveia l'obligació de socórrer-lo, però tots dos van passar de llarg sense aturar-se. Tenien pressa. El sacerdot potser va mirar el rellotge i va dir: «Faré tard a missa. He de dir missa.» I l'altre va dir: «No sé si la Llei m'ho permet, perquè hi ha sang i això em farà impur.» Segueixen un altre camí i no s'hi atansen. I aquí la paràbola ens ofereix un primer ensenyament: no és automàtic que qui freqüenta la casa de Déu i coneix la seva misericòrdia sàpiga estimar el proïsme. No és automàtic! Tu pots saber tota la Bíblia, pots saber totes les rúbriques litúrgiques, pots saber tota la teologia, però del saber no és automàtic que en vingui l'estimar: l'estimar té un altre camí, hi intervé la intel·ligència, però també alguna cosa més... El sacerdot i el levita veuen però ignoren; miren però no fan res. Això no obstant no hi ha veritable culte si no es tradueix en servei al proïsme. No ho oblidem mai: davant el sofriment de tanta gent esgotada per la fam, per la violència i per les injustícies, no podem restar com simples espectadors. Ignorar el sofriment de l'home, què significa? Significa ignorar Déu! Si jo no m'acosto a aquell home, a aquella dona, a aquell infant, a aquell ancià o a aquella anciana que pateix, no m'acosto a Déu.

Anem ara al centre de la paràbola: el samarità, que és precisament el menyspreat, aquell per qui ningú no hauria apostat i que segurament també tenia obligacions i feina a fer quan va veure l'home ferit, i en canvi no va passar de llarg com els altres dos, que estaven lligats al Temple, sinó que «se'n compadí» (v. 33). Així ho diu l'Evangelí: «Se'n compadí», és a dir el cor, les entranyes, se li van commoure! Aquesta és la diferència. Els altres dos «veieren», però els seus cors es van quedar tancats, freds. En canvi el cor del samarità estava en sintonia amb el cor mateix de Déu. De fet, la «compassió» és una característica essencial de la misericòrdia de Déu. Déu té compassió de nosaltres. Què vol dir això? Pateix amb nosaltres; els nostres sofriments,

ell els sent. *Compassió* significa ‘compartir amb’. La paraula vol dir que les entranyes es mouen i tremolen veient el mal de l’home. I en els gestos i accions del bon samarità reconeixem l’acció misericordiosa de Déu al llarg de tota la història de la salvació. És la mateixa compassió amb què el Senyor va a l’encontre de cadascun de nosaltres: Ell no ens ignora, coneix els nostres dolors, sap com necessitem el seu ajut i consol. Se’ns apropa i no ens abandona mai. Que cadascun de nosaltres es faci la pregunta i respongui en el seu cor: «Ho crec, això? Crec que el Senyor té compassió de mi, tal com sóc, pecador, amb tants problemes i tantes coses?» Penseu-hi i la resposta és: «Sí!» Però cadascú ha de mirar en el seu cor si té fe en aquesta compassió de Déu, del bon Déu que se’ns apropa, ens guareix, ens acaricia. I si nosaltres el rebutgem, ell espera: és pacient i sempre és al costat nostre.

El samarità es comporta amb veritable misericòrdia: cura les ferides d’aquell home, el porta a un hostal, se’n fa càrrec personalment i assegura la seva subsistència. Tot això ens ensenya que la compassió, l’amor, no és un sentiment vague, sinó que significa tenir cura de l’altre fins pagar personalment. Significa comprometre’s fent tots els passos necessaris per «apropar-se» a l’altre fins identificar-se amb ell: «Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix.» Aquest és el Manament del Senyor.

Acabada la paràbola, Jesús respon a la pregunta del mestre de la Llei i li pregunta: «Quin d’aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l’home que va caure en mans dels bandolers?» (v. 36). La resposta és finalment inequívoca: «El qui el va tractar amb amor» (v. 37). A l’inici de la paràbola, per al sacerdot i el levita el proïsme era el moribund; al final el proïsme és el samarità que s’ha fet proper. Jesús canvia la perspectiva: no dedicar-se a classificar els altres per veure qui és proïsme i qui no ho és. Tu pots convertir-te en proïsme per a tot aquell que trobis que té necessitat, i ho seràs si en el teu cor tens compassió, és a dir si tens la capacitat de patir amb l’altre.

Aquesta paràbola és un regal meravellós per a tots nosaltres, i també un compromís! A cadascun de nosaltres Jesús ens repeteix el que va dir al mestre de la Llei: «Vés, i tu fes igual» (v. 37). Tots estem cridats a recórrer el mateix camí del bon samarità, que és la figura de Crist: Jesús s’ha inclinat sobre nosaltres, s’ha fet el nostre servent, i així ens ha salvat, perquè nosaltres també puguem estimar-nos tal com ell ens ha estimat, de la mateixa manera.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada